

Arenys de Mar, temps enrere

Va néixer com a barri de mar de Sant Martí d'Arenys, avui Arenys de Munt, dins el comtat i bisbat de Girona, i es constituí com a municipi independent el 1599. Per protegir-se de la pirateria sarraïna arribarà a tenir 17 torres de defensa, algunes de les quals encara resten dempeus –A, B i C–. El 1628, es finalitza l'església parroquial de Santa Maria –D–, embellida més tard amb el retaule major (1706-1711), obra mestra del barroc català realitzada per l'escultor Pau Costa.

Amb l'obertura del mercat d'Índies (1778), la vila es converteix en un important centre de comerç marítim. Els velers arenyencs solcaran els oceans durant més d'un segle, tripulats per gent del país i a les ordres de pilots i capitans formats a l'Escola Nàutica de la població, fundada el 1779 i que tancà definitivament el 1874. El primer edifici que ocupà acull avui el Museu Mollfuleda de Mineralogia –E–. Alguns dels indians o *americanos* arenyencs més rellevants foren Josep Xifré, promotor de l'antic hospital que porta el seu nom –F–, i Salvador Castelló, propietari de la finca El Paraíso –G–. L'Arxiu Municipal Fidel Fita –H– conté documentació referent a aquest i molts altres episodis de la història de la població.

Al segle XIX, Arenys esdevé cap de Partit Judicial i excel·leix en la indústria del suro i en la confecció artesanal de puntes i randes. Durant gran part del segle XX, la indústria principal és la del gènere de punt. També destacà la fabricació del licor Calisay, de prestigi internacional. Avui dia Arenys de Mar és una vila de comerç, serveis i turisme, i el seu port –I–, un dels centres pesquers i de navegació esportiva més notables de la costa catalana.

Un indret immillorable

El cementiri d'Arenys –J– està situat al turó de la Pietat, un *tossal* o muntanya amb el cim aplanat, d'uns cinquanta metres d'altura i cap a un quilòmetre de llargada, que fa de contrafort de ponent de la població. Domina una ampla extensió de mar, la vall d'Arenys i els pujols que baixen esgraonadament cap a la costa, presidits al fons pels Tres Turons de Montalt.

Per la seva situació estratègica, s'hi construí al segle XVI una torre de guaita, coneguda com Es Far. El 1575, darrere la torre es va alçar una ermita, dedicada a la Mare de Déu de la Pietat, que donà el nom al promontori. Allí s'originà la curiosa tradició de deixar fumar la canalla per la festa de la Immaculada. Juntament amb l'ermita del Calvari –K–, la capella de la Pietat era un dels principals centres de devoció del poble.

Itinerari pel CEMENTIRI d'Arenys de Mar

Dos segles de cementiri

Fins al segle XIX, les inhumacions es feien al voltant o a l'interior de l'església parroquial. Seguint les prohibicions sanitàries d'enterrar dins dels nuclis urbans, el 1816 es va iniciar, al turó de la Pietat, la construcció del cementiri municipal, que s'acabà a la dècada següent. Encerclat per un mur, tenia forma quadrangular i més de 350 nínxols. L'ermita hi quedava integrada a l'angle sud-est.

En esdevenir insuficient aquest recinte, s'hi construeix al costat un nou cementiri (1865-1867), costejat en gran part pels arenencs. El projectà i en va dirigir les obres l'agrimensor Domingo Casacuberta. Per qüestions administratives, va signar els plànols l'arquitecte Elies Rogent. La torre i l'ermita s'enderrocaren i les restes del cementiri vell foren traslladades al nou, al capdamunt del qual s'edificà una altra capella.

El 1894 s'acorda prolongar el cementiri per la zona nord que, al tombant del segle XX, es va omplint de nínxols, tombes i panteons. El 1998 s'inicià una altra ampliació per la banda nord-oest, segons projecte de l'arquitecte arenenc Josep Badosa.

De camí al cementiri

Durant molts anys l'únic accés al cementiri des del poble era una drecera, tortuosa i costeruda, que no permetia el pas de carruatges. Els cadàvers havien de ser portats a pes de braços. El 1894 es va urbanitzar el camí, flanquejat per acàcies, que van ser substituïdes per xiprers el 1934. El 1916 es va estrenar el primer cotxe de morts, tirat per cavalls.

Aquest passeig ofereix una magnífica panoràmica progressiva del port, del mar i de la vila d'Arenys, encaixonada entre el turó de la Pietat i el del Mal Temps, els "límits estrictes de Sinera", segons Espriu, i desemboca en una espaiosa balconada damunt del Mediterrani.

Una ciutat per als morts

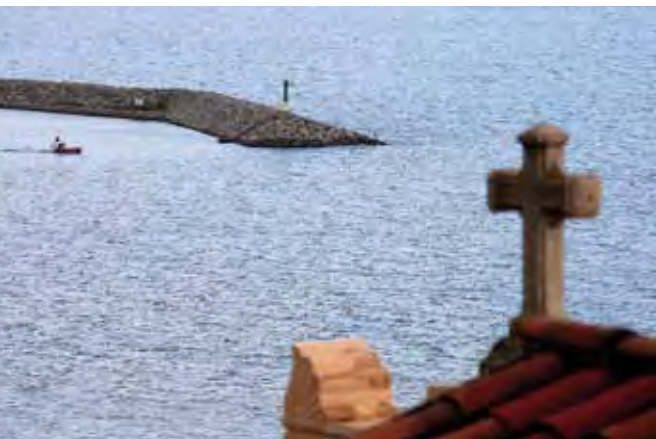
Travessat el pati d'entrada amb la casa del guarda i l'antiga sala d'autòpsies (vegeu [O](#) al plànol interior), el cementiri s'obre en tres grans plantes esglaonades en sentit ascendent, enllaçades per escalinates. Les dues primeres, envoltades de nínxols, tenen al mig uns amplis parterres rectangulars per a inhumacions a terra. Una avinguda de xiprers vertebrava aquests dos replans i s'allunya en bella perspectiva damunt del mar.

La tercera planta, destinada a panteons i mausoleus, s'estén a l'entorn de la capella de la Pietat. És una bona mostra de l'esclat de l'art funerari, produïda des de mitjan segle XIX fins a les primeres dècades del XX i que, lluny de la monotonia dels plans urbanístics, deixa pas a la llibertat i a la fantasia a través dels estils modernista, historicista i eclèctic. Hi podem admirar obres de Vallmitjana, Llimona, Carcassó, Sagnier, Arnau, Marès, Martinell o de l'arenenc Joan Barrera.

Un cementiri alternatiu

Amb el nom cementiri dels dissidents o dels protestants era com es coneixia popularment un camp erm, situat a l'esquerra del cementiri, que es destinà fins als anys cinquanta del segle passat a l'enterrament dels no catòlics i dels suïcides. Ocupava gran part del que havia estat el cementiri vell.

Era un lloc vergonyant i abandonat, amb uns quants nínxols arran de terra i sense cap nom. Al fons, destacava la tomba del patrici arenenc Joan Baptista Cassà, lliurepensador que hi volgué ser enterrat. El 1988 aquesta sepultura es traslladà a la zona de panteons del cementiri.

Cementiri de Sinera

Salvador Espriu (Santa Coloma de Farners, 1913 - Barcelona, 1985) se sentia molt lligat a Arenys, d'on provenien tots els seus llinatges i on féu llargues estades durant la infantesa i la joventut. Amb la publicació del poemari *Cementiri de Sinera* (1946), crea el mite literari de Sinera (anagrama d'Arenys, amb substitució de la y per la i), inspirat en el paisatge, la història i els personatges de la nostra vila, que adquireix així una dimensió universal. Sinera és el símbol del paradís perdut, on el poeta va ser feliç, però que ha estat devastat per la mort i la guerra.

El cementiri arenyenc, suspès entre el cel i el mar, evocadors de l'eternitat, exercia una especial fascinació sobre Espriu. El poeta convertí l'indret en el centre clau del món llegendari de Sinera, ja que considerava la seva vida i la dels sinerencs com un camí cap la mort. Actualment, el Centre de Documentació i Estudi Salvador Espriu –L–, instal·lat en el pavelló que Josep Lluís Sert va projectar l'any 1935 com a escola, s'encarrega de difondre l'obra de l'escriptor i fomentar-ne la investigació.

© Foto Pau Barceló

*“Quina petita pàtria
encercla el cementiri!
Aquesta mar, Sinera,
turons de pins i vinya,
pols de rials. No estimo
res més, excepte l'ombra
viatgera d'un núvol.
El lent record dels dies
que són passats per sempre.”*

Salvador Espriu
Cementiri de Sinera, II

Detall de l'escultura realitzada per Josep Llimona per a l'hipogeu de la família Mundet, l'any 1901, considerada una de les obres cabdals de l'art funerari modernista.

1 Sepultura de Salvador Espriu

Salvador Espriu moria a Barcelona el 22 de febrer de 1985. L'endemà, tal com havia disposat, va ser enterrat al nínxol 381 (sèrie C), al segon replà del cementiri. En aquest nínxol hi havien reposat durant vint anys (1958-1978), fins que foren traslladades a Mallorca, les restes del seu gran amic, el poeta Bartomeu Rosselló-Pòrcel (1913-1938). En la seva poesia, Espriu ja havia manifestat la voluntat de ser inhumat al cementiri arenyenc, on desitjava reposar "somiant mars en calma, / la claror de Sinera".

2 Hipogeu dels pares del bisbe Català

Autor desconegut, pedra de Montjuïc, 1895

Hipogeu o sepultura subterrània que l'arenyenc Jaume Català i Albosa (1835-1899), bisbe de Cadis i després de Barcelona, dedicà als seus pares. A l'arcosoli, hi figura l'escut del prelat, al·lusi al seu origen —l'arbut sobre les ones, emblema d'Arenys— i als seus cognoms —les quatre barres, pel cognom Català, i el sol ixent, pel cognom Albosa, derivat d'alba—. A la tomba, hi són enterrats els pares i dos dels germans de Salvador Espriu, familiars del bisbe.

5 Hipogeu de la família Camps-Ombrabella

Ventura Vieto, marbre i pedra, 1918

Sepulcre presidit per una figura femenina desconsolada, amb una corona de flors. La làpida amb motius florals al peu de la tomba és, com indica el monograma, obra del rander arenyenc Marià Castells i Simon (1873-1931), un dels principals renovadors de les puntes durant el Modernisme. Bona part de la seva producció es troba al Museu d'Arenys de Mar (vegeu [N](#) al mapa).

6 Hipogeu de la família Mollfulleda

Joan Barrera, marbre blanc, vers 1920

Tomba presidida per una creu rústica, sobre un monticle rocallós a manera de calvari, amb heura, una àncora i un cor, símbols de la Fe, l'Esperança i la Caritat. Magí Mollfulleda (1855-1913), fundador de la destil·leria del licor Calisay, va aconseguir-ne la fórmula en un dels seus viatges d'ultramar. L'antiga fàbrica Calisay és avui el Centre Cultural de l'Ajuntament d'Arenys de Mar (vegeu [O](#) al mapa).

3 Hipogeu de la família Solà-Vinardell

Venanci Vallmitjana, marbre blanc i pedra nummulítica, 1902-1905

Una Pietat —Maria abraçant el cos de Crist— culmina el sepulcre hipogeu dels Solà-Vinardell. El conjunt, fet d'un sol bloc, mostra el millor art de Venanci Vallmitjana (1826-1919), renovador de l'escultura catalana del vuit-cents. L'anatomia de Crist, els plecs de les vestimentes, el rostre de la Verge i la composició piramidal demostren l'excel·lència de l'artista. El temple és d'època posterior.

4 Panteó dels esposos Vinardell-Tarré

Antoni Rovira Rabassa, pedra de Montjuïc, marbre blanc i negre, 1887

Capella neobizantina que Ignàsia Tarré va dedicar al seu marit Jaume Vinardell. Cal destacar la decoració dels murs, especialment els pinacles de la façana, la porta i la reixa d'entrada, i els frontons curvilinis laterals. Els vitralls de l'interior representen els patrons dels propietaris. L'arquitecte Antoni Rovira (1845-1919) també va projectar l'Asil Torrent d'Arenys (vegeu [M](#) al mapa).

7 Panteó d'Iu Bosch

Atribuït a Enric Sagnier i Eusebi Arnau, pedra de Montjuïc i marbre blanc, 1917

Capella neogòtica, coronada per cinc pinacles, rematats amb una creu de quatre braços. De l'abundant ornamentació externa, cal destacar-ne els àngels laterals, atribuïts a Eusebi Arnau, i la reixa de ferro forjat. A l'interior, són remarcables la llosa de marbre a terra i els vitralls. L'arenyenc Iu Bosch (1856-1915), banquer a París, va impulsar, entre altres empreses, la construcció d'una línia de ferrocarril al sud de la península.

8 Hipogeu de Bonaventura Aran i Vies i família

Autor desconegut, pedra i bronze, 1886

El sepulcre representa un taüt inclinat, cobert amb un domàs i un crucifix, i disposat sobre un monticle de pedres. Cal destacar-ne el contrast entre el bronze i la pedra, el realisme dels brodat, la passamaneria i els plecs del domàs, així com el detallisme del Sant Crist. Als peus del taüt, hi figura en relleu el nom dels propietaris.

9 Hipogeu de la família Majó

Josep Carcassó, marbre blanc i pedra nummulítica, 1881-1885

Representa una creu de terme, amb una jove, asseguda al peu, que sosté sobre la falda flors, cintes i un rosari. La creu, sobre un capitell d'estilitzat fullam, presenta les sigles X i P del nom de Crist. L'escultor, deixeble dels Vallmitjana, despuntà tant en l'art civil com en el religiós. Hi són enterrats els propietaris de l'antiga Sala Mercè, primer cinema d'Arenys.

12 Hipogeu de la família Córdoba

Joan Barrera, pedra nummulítica i marbre, 1920

El sepulcre, voltat de pilars units amb baranes de ferro forjat, representa una tomba amb un monòlit al darrere, decorat amb llànties i corones de flors. El conjunt remet a la Sezession vienesa i l'art decò. Cal remarcar-ne el bust, de marbre, que sosté un calze, símbol del dolor de Crist. L'autor, l'arenyenc Joan Barrera (1872-1961), va excel·lir com a dibuixant, marbrista i lapidari.

10 Hipogeu de Bonaventura Roig i família Vallet

Germans Ventura, marbre blanc, vers 1918

Sepulcre en forma de túmul medieval, situat sobre un cadafal i encerclat per quatre pilastres d'inspiració barroca unides per baranes de ferro forjat. Destaquen els fins relleus del marbre a les sanefes del sarcòfag i a les lletres goticitzants del cadafal. Els marbristes Ventura, autors del sepulcre, tenien el taller al carrer de Montcada de Barcelona. La seva obra és present a molts cementiris catalans.

11 Hipogeu de Joan Roura

Josep Carcassó, marbre i pedra, 1890

Damunt d'un pedestal monolític, es dreça un àngel, amb un colom i una creu sobre el pit. Les seves ales esteses, la mirada enlairada i la posició dels peus indiquen que està a punt d'emprendre el vol. Al pedestal, hi figura un medalló amb les inicials del propietari —Joan Roura— damunt dues palmes. El basament és pavimentat amb llosetes de marbre blanc i negre.

13 Panteó de la família de Zenon Massuet i Castañé

Autor desconegut, pedra nummulítica, 1919

Capella neogòtica, ornamentada amb els elements més característics d'aquest estil: pinacles, gàrgoles, culdellànties... Destaquen la reixa de ferro del portal i els capitells que la flanquegen, representant l'alliberació de l'ànima del poder del dimoni. A l'interior, excel·leixen els vitralls amb les imatges de sant Zenon i santa Esperança, patrons dels esposos propietaris.

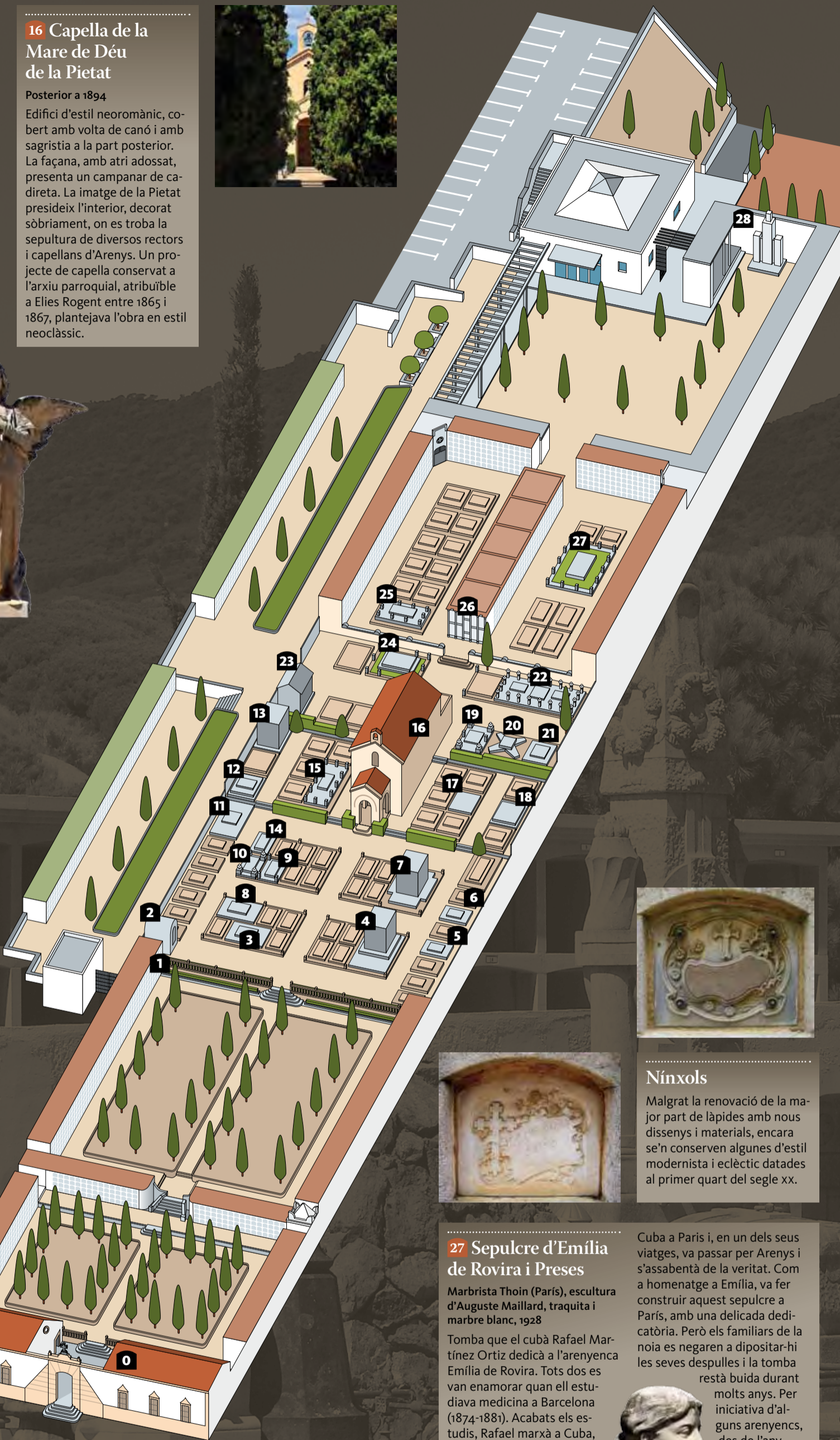

11

16 Capella de la Mare de Déu de la Pietat

Posterior a 1894

Edifici d'estil neoromànic, cobert amb volta de canó i amb sagristia a la part posterior. La façana, amb atri adossat, presenta un campanar de cadireta. La imatge de la Pietat presideix l'interior, decorat sobriament, on es troba la sepultura de diversos rectors i capellans d'Arenys. Un projecte de capella conservat a l'arxiu parroquial, atribuïble a Elies Rogent entre 1865 i 1867, plantejava l'obra en estil neoclàssic.

Ninxols

Malgrat la renovació de la major part de làpides amb nous dissenys i materials, encara se'n conserven algunes d'estil modernista i eclèctic datades al primer quart del segle xx.

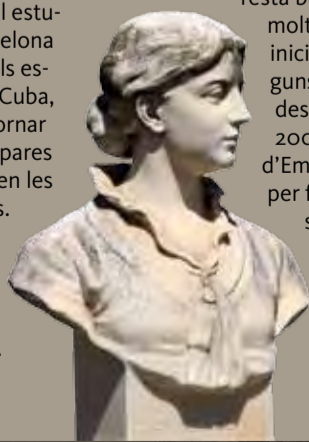

27 Sepulcre d'Emília de Rovira i Preses

Marbrista Thoin (París), escultura d'Auguste Maillard, traquita i marbre blanc, 1928

Tomba que ell cubà Rafael Martínez Ortiz dedicà a l'arenyenca Emília de Rovira. Tots dos es van enamorar quan ell estudiava medicina a Barcelona (1874-1881). Acabats els estudis, Rafael marxà a Cuba, comproment-se a tornar per casar-se. Però els pares de la noia interceptaren les cartes dels enamorats. Desesperançat, Rafael es casà al seu país. Emília li restà fidel i va morir de tuberculosi, a 33 anys. Rafael arribà a ministre plenipotenciari de

Cuba a París i, en un dels seus viatges, va passar per Arenys i s'assabentà de la veritat. Com a homenatge a Emília, va fer construir aquest sepulcre a París, amb una delicada dedicatòria. Però els familiars de la noia es negaren a dipositar-hi les seves despulles i la tomba restà buida durant molts anys. Per iniciativa d'alguns arenyencs, des de l'any 2000 les restes d'Emília reposen per fi en aquesta sepultura.

14 Sepulcre de Joan Baptista Cassà i Camús

Autor desconegut, pedra, marbre blanc, darrer quart segle XIX

L'industrial i polític Joan Baptista Cassà i Camús (1807-1876), promotor de nombroses causes benèfiques, llegà una important suma de diners per aixecar unes escoles d'ensenyament gratuït per als nois de la població: el Col·legi Cassà. El sepulcre representa una urna funerària damunt d'un monticle piramidal de rocs. Fins a l'any 1988, es trobava al cementiri dels dissidents.

15 Hipogeu de la família de Cabriol

M. Roig, pedra, bronze i ferro, 1907-1917

Templet cobert amb cúpula, alçat damunt d'un promontori rocallós, que aixopluga la Mare de Déu del Pilar. El conjunt està envoltat per pilastres unides amb un passamà de bronze. A més de la imatge, cal destacar els aplics de bronze dels pilars i els arcs. Pertany als Cabriol, família de cavallers i ciutadans honrats, molt poderosa a Arenys entre els segles XVII i XIX.

19 Hipogeu dels consorts Fontcuberta-Jubany

Cèsar Martinell, Frederic Marès, pedra nummulítica, bronze, 1934

El sepulcre del notari Carles de Fontcuberta, de llinatge noble, i de la seva esposa va ser projectat per l'arquitecte Cèsar Martinell, famós pels seus cellers cooperatius i que realitzà nombroses intervencions a Arenys (església parroquial, fàbrica Calisay i domicilis particulars). El Crist de bronze, flanquejat per l'alfa i l'omega —símbol del principi i la fi de totes les coses—, és de Frederic Marès, cèlebre escultor i col·leccionista a qui devem la fundació del Museu Marès de la Punta d'Arenys de Mar (vegeu [N](#) al mapa).

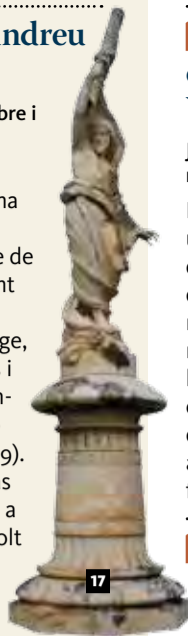

19

17 Hipogeu d'Andreu Lloveras i Riera

Josep M. Barnadas, marbre i pedra, 1896-1898

Escultura de Crist resuscitant, damunt d'una columna d'inspiració egípcia, desprenent-se de la mortalla i enarborant l'estendard del triomf sobre la mort. La imatge, de formes dinàmiques i de marcada línia ascendent, és obra de Josep M. Barnadas (1867-1939). L'india Andreu Lloveras i Riera (1831-1896), nat a Palafrugell, estigué molt vinculat a Arenys, on va fer construir el Balneari Lloveras, durant molts anys punt de trobada de la classe benestant.

17

18 Hipogeu de la família Mundet

Josep Llimona, marbre blanc, pedra de Montjuïc, bronze, 1901

L'escultura, que Llimona titula *Record dels morts*, és una de les obres cabdals de l'art funerari modernista. L'autor abandona els àngels d'altres panteons per mostrar una jove, d'estètica simbolista, de mirada perduda. L'elegància i arrodoniment de línies, juntament amb el sentiment evocat, portaren l'escriptor i crític d'art Raimon Casellas a considerar-la "l'expressió més alta, potser definitiva, d'un pensament llargament acariciat per un artista escultor". Cal remarcar també la placa de bronze, influenciada per Auguste Rodin.

18

21

20 Hipogeu de la família Ferran de Pol

Salvador Puiggròs, pedra, primer quart segle XX

Propietat d'una família de fabricants de gènere de punt, el sepulcre representa una creu de terme amb quatre tombes a la base. El projectà l'arquitecte barceloní Salvador Puiggròs, autor de diverses obres a Arenys, entre altres, el Col·legi de la Presentació (vegeu [P](#) al mapa). Hi ha enterrat l'escriptor arenyenc Lluís Ferran de Pol (1911-1995), reconegut amb la Creu de Sant Jordi com una de les millors plomes de la literatura catalana de postguerra.

21 Hipogeu de la família Vidal Formentí

Joan Barrera, marbre i pedra nummulítica, 1929

Davant un monòlit coronat per una creu, una figura femenina de marbre, d'expressió entristida, sosté unes flors. A part del reeixit tractament dels plecs i el rostre, cal remarcar la sinuosa línia de l'estàtua. El monòlit evoca els pinacles de la façana del mercat municipal (vegeu [Q](#) al mapa), obra d'Ignasi Mas. La família Vidal eren pastissers.

22 Hipogeu de la família d'Andreu Guri i Sala

Germans Ventura, marbre blanc i negre, vers 1908

Sobre un ampli basament rectangular, encerclat per llànties flamejants, s'alça un pedestal amb la figura d'un àngel emparant dos infants, símbol de la Caritat. El flanquegen dos petits sepulcres decoratius. El podi és decorat amb palmetes, cascalls i roselles, al·legories del son etern. Andreu Guri i Sala (1825-1908), industrial taper i alcalde accidental d'Arenys de Mar durant l'epidèmia de còlera de 1854, intervingué en moltes obres de beneficència.

23 Panteó de la família Soler

Autor desconegut, pedra, 1902

Construït com una capella romànica, amb els paraments externs del tot llisos, l'atenció se centra especialment en el portal, d'arc de mig punt, flanquejat per dues columnes amb capitel floral. En el timpà, hi figuren amb lletres goticitzants el nom dels propietaris i l'any de construcció. L'interior, molt sobri, és cobert amb volta de canó.

22

23

24

24 Hipogeu de Francesc Massaguer i Campins i els seus

Josep Llimona, marbre blanc i pedra nummulítica, vers 1922

Hipogeu o sepulcre subterrani amb la representació d'una figura femenina asseguda sobre graons i recolzada en un sarcòfag amb forma de banyera. L'escultura de Llimona, a diferència de la del panteó Mundet, ja té un marcat aire noucentista, ateses les formes més rotundes de la noia, els plecs de la túnica més realistes i l'expressió del rostre molt més serena.

25 Hipogeu de Josep Arnau Presas

Venanci Vallmitjana, marbre blanc, 1907

Sepulcre amb la imatge de la Santíssima Trinitat. Sobre un núvol sostingut per angelets, el Pare Etern, amb el colom de l'Esperit Sant al pit, acull el cos del Fill, de depurat realisme. Per a aquesta obra, que té una rèplica al cementiri de Poblenou (v. 1917), Vallmitjana es va inspirar en una terracota esmaltada feta per ell mateix l'any 1895.

25

26 Conjunt de nínxols de luxe

A partir de 1917

Per nínxols de luxe entenem les làpides que contenen de dues a quatre cavitats. Aquí formen un conjunt vertebrat per sis esveltes columnes. Cal remarcar el nínxol de Maria Quet, obra de Jaume Barba; el de Joan Massana, de Joan Barrera, i els de les famílies Guitart, Julià i Vila Arquer. En aquest conjunt, hi ha enterrat l'escriptor, historiador i polític arenyenc Fèlix Cucurull i Tey (1919-1996), guardonat amb la Creu de Sant Jordi.

28 Monument als caiguts

Cèsar Martinell, pedra nummulítica, 1944

A l'extrem nord del cementiri, s'alça el monument a tots els arenyencs caiguts durant la Guerra Civil (1936-1939), projecte de Cèsar Martinell. Originàriament dedicat només als morts del bàndol franquista, es trobava al bell mig de la plaça de l'Església (vegeu [R](#) al mapa), urbanitzada d'acord amb un projecte del mateix Martinell de 1942. L'any 1991, es traslladà a l'emplaçament actual, que en va desvirtuar l'estructura.

26

26

26

- A B C Torres de defensa
- D Església parroquial de Santa Maria
- E Museu Mollfuleda de Mineralogia
- F Edifici Xifré
- G Granja d'El Paraíso
- H Arxiu Municipal Fidel Fita
- I Port
- J Cementiri municipal
- K Ermita del Calvari
- L Centre de Documentació i Estudi Salvador Espriu
- M Asil Torrent
- N Museu Marès de la Punta
- O Centre Cultural Calisay
- P Col·legi de la Presentació
- Q Mercat municipal
- R Plaça de l'Església
- P Aparcaments
- R Estació Rodalies Renfe

Cementiri Municipal

Tel. 93 792 17 35

Horari: de 9.00 a 13.00 h (diumenges, fins a les 14.00 h)
 D'abril a octubre, de 17.00 a 19.00 h
 De novembre a març, de 16.00 a 18.00 h
 Diumenge tarda i dilluns, tancat.

Arxiu Municipal Fidel Fita

Tel. 93 795 95 19

paloumh@arenysdemar.cat
 Horari: de dimarts a divendres, de 10.00 a 14.00 h
 i dimecres, de 16.00 a 19.00 h

Centre de Documentació i Estudi Salvador Espriu

Tel. 93 795 99 28

cespriu@arenysdemar.cat
 Horari: de dilluns a divendres, de 9.00 a 14.00 h

Església Parroquial

Horari: d'11.00 a 13.00 h i de 17.00 a 19.00 h

Museu d'Arenys de Mar

*Museu Marès de la Punta
 i Museu Mollfuleda de Mineralogia*

Tel. 93 792 44 44

<http://museu.arenysdemar.cat>
museu@arenysdemar.cat

Horari: de gener a març i d'octubre a desembre,
 d'11.00 a 13.00 h i de 16.00 a 18.00 h
 D'abril a setembre, d'11.00 a 13.00 h i de 18.00 a 20.00 h
 Diumenge tarda i dilluns, tancat.

Ajuntament d'Arenys de Mar

Tel. 93 795 99 00
www.arenysdemar.cat

ASSOCIATION
 OF SIGNIFICANT
 CEMETERIES
 IN EUROPE ASCE